

Portfolio_wersja skrócona: Ewa Mrozikiewicz i Bartosh Zimniak oraz opis projektu *Have a nice cry!*

Ewa Mrozikiewicz (ur. 1990) – matka, artystka wizualna, kuratorka sztuki, była wykładowczyni na UAP. Ukończyła Edukację Artystyczną (specjalności: krytyka i promocja sztuki oraz strategię kuratorskie i promowanie kultury) na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu (2015). Fascynują ją momenty błędu i porażki, czego efektem jest autorski magazyn o sztuce Important Art Magazine. Współzałożycielka Fundacji i galerii FWD:. Autorka bloga Piękna Katastrofa. W ciągu siedmiu lat życia zorganizowała przeszło 50 niszowych wydarzeń kulturalnych, kreatywnych warsztatów i

projektów kuratorskich. Wraz z Anią Rulecką stworzyła projekt Zapytaj Mokozy, cykl wystaw i spotkań feministycznych. Wierzy w herstory, w swoich tekstach łączy feminizm i teorię dezintegracji pozytywnej. Chaos wewnętrzny stara się zamaskować, sprzątając i segregując przedmioty domowe. Gardzi propagandą sukcesu.

IG @ewka.mrozi

- 1) **Zapytaj Mokozy** to projekt, który odwołuje się do dawnych tradycji folkloru i zwyczajowo kojarzonych z kobiecym zajęciem rzemiosł. Korzystanie z tych dawnych umiejętności, przywracanie ich ogólnej pamięci i wykorzystywanie do tworzenia aktualnej sztuki współczesnej jest doskonałym sposobem na sięganie do wiedzy przodków i powrotu do słowiańskich korzeni. Kuratorki Projektu Zapytaj Mokozy: Ewa Mrozikiewicz, Anna Rulecka

- 2) **Forward Tarot**, Ewa Mrozikiewicz, Maria Ancukiewicz - wydawnictwo artystyczne w formie talii kart tarota wyprodukowane przez Galerię FWD:. Jest to limitowana edycja jedynie 200 sztuk! Prawdziwa gratka dla miłośników sztuki współczesnej, karty projektowali znakomici twórcy. Piotr Bosacki, kolektyw DIS, Maciej Choraży, Dominika Olszowy, Paweł Susid, Kasia Balicka, Kasia Przezwańska, Zbiok Czajkowski, Ewa Mrozikiewicz, Tymek Borowski, Gosia Bartosik, SIKSA, Aleksandra Liput, Jakub Paprocki, Adam Niklewicz, Jakub Woynarowski, Gregor Różański, Marta Węglińska, Mikołaj Sobczak, Przemek Matecki, Izabella Gustowska, Olaf Brzeski, Oleg&Kaśka, Inside Job.

- 3) **PLaża**, projekt zakłada stworzenie tymczasowej, sztucznej plaży w galerii FWD: – w jednym z lokali w wymarłym, betonowym Pasażu Różowym. Poprzez to działanie artysta zamierza otworzyć przestrzeń do dyskusji o współczesnym patriotyzmie, polskiej tożsamości oraz narzędziach budujących wspólny język. Język otwierający na słuchanie i zrozumienie punktu widzenia każdego z nas. Artysta swoją postawą zawsze podkreśla, że patriotyzm i historia narodu są rzeczą wspólną. Artysta: Bartosh Zimniak, kuratorki: Ewa Mrozikiewicz, Maria Ancukiewicz

- 4) **Festiwal menstruacyjny Krwawnik** - doświadczenie menstruacji jest doświadczeniem zbiorowym. Nawet jeśli nie miesiączkujesz, to możesz czerpać z mądrości cyklu. Przez tysiące lat w wioskach i plemionach na całym świecie kobiety zbierały się w kręgach, aby się nawzajem dzielić, uczyć i słuchać. Ich serce ciągle bije w naszych piersiach. Ich mądrość płynie do nas poprzez czas, szepcząc pieśń o jedności i pięknie kobiet. Wystarczy, że zatrzymamy się na chwilę i posłuchamy swojego serca, żeby usłyszeć ich wołanie. Krwawnik powstał, aby doświadczenie przez które przechodziła, przechodzi lub będzie przechodzić połowa populacji ukazać w zupełnie nowym świetle, bez tabu i stereotypów. Miesiączka na poważnie i na lekko, aby każda osoba mogła znaleźć coś dla siebie. Kuratorka: Ewa Mrozikiewicz

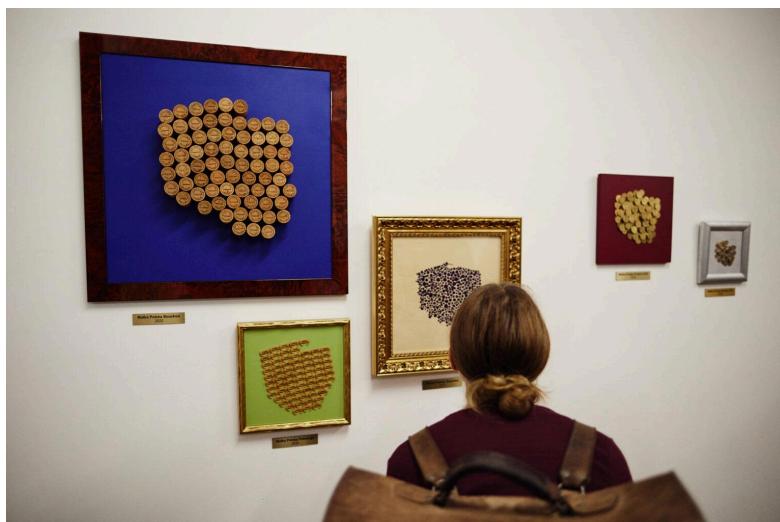

Bartosh Zimniak (ur. 1991) – artysta intermedialny, wykorzystujący w swojej twórczości performance, instalacje, video-art oraz sztukę społecznie zaangażowaną. Porusza tematy związane z tożsamością, tradycją, przynależnością oraz zadaje pytania wokół szeroko rozumianego patriotyzmu i polskości. W 2013 roku ukończył kierunek Filozofia i Komunikacja Społeczna na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Tytuł magisterski obronił na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, na kierunku Intermedia. Od 2014 roku

nieprzerwanie mieszka w Gdańsku, czerpiąc energię twórczą i siłę z kontaktu z morzem. W 2017 roku, w nadmorskiej dzielnicy Gdańsk – Nowy Port, założył Galerię Społecznie Zaangażowaną MEWKA, w której organizuje: wystawy, warsztaty oraz autorski program Portowa Rezydencja Artystyczna dla osób twórczych pochodzących z Polski i Europy. Mimo wielu sukcesów na płaszczyźnie artystycznej, doświadczył poczucia porażki egzystencjalnej, które zmotywowało go do rozpoczęcia nowej drogi w rozwoju duchowym.

IG @bartoshzimniak

- 1) **Matki Polski**, są często intrygujące, frapujące, kłopotliwe. Są w liczbie mnogiej zależnej od ilości niewygody lub wygody, ale dużo częściej tej pierwszej, która uwiera artystę. Tę niewygodę Zimniak przekazuje nam, odbiorcom, tworząc nieobojętne sylwetki Polsk poruszające za każdym razem inne zagadnienie. Matki Polski są o relacjach społecznych, sytuacji polityczno-ekonomicznej, o klimacie, naturze, pracy, obyczajach, ... są także o życiu w świecie, który nie sprzyja osobom (nad)wrażliwym. Matki Polski to obiekty, kolaże, asamblaże, które Zimniak tworzy od 2014 roku.

- 2) **MEWKA. Galeria Społecznie Zaangażowana** to galeria sztuki znajdująca się w nadmorskiej dzielnicy Gdańsk-Nowy Port od 2017 roku, której założycielem oraz kuratorem jest Bartosh Zimniak, artysta pochodzący z Wielkopolski. Nasza siedziba mieści się w niezwyklej dzielnicy Gdańsk-Nowy Port. Nawiązując do historii Trójmiasta zależy nam, aby MEWKA była miejscem odkrywania i wzmacniania kultury marinistycznej oraz klimatu portowej dzielnicy.

- 3) **PLaża, Parawany Patriotyczne** - W listopadzie 2019 Zimniak otworzył solowy projekt pt. PLaża. Stworzył tymczasową, sztuczną plażę w galerii FWD: - w jednym z lokali w poznańskim Pasażu Różowym. Ekspozycja ma być kojącym komentarzem odnośnie sporu wokół projektu mającego powstać Muzeum Westerplatte. Piasek z plaży, na której rozegrały się ważne wydarzenia w historii naszego narodu i świata może znaleźć się nawet w centrum Poznania, bo należy przecież do każdego Polaka. Autor Parawanów Patriotycznych.

- 4) **Polish Diwa** - Alter ego artysty - Polish Diwa - śpiewa najbardziej polską muzykę na świecie, jaką jest discopolo, teksty jej piosenek w lekki sposób poruszają ważne społecznie tematy. Bez pardonu przełamane zostają nie tylko tradycyjne podziały genderowe, ale też stereotypy rozdzielające przaśną pop kulturę i instytucjonalną sztukę współczesną.

Have a nice cry! 💧

Ewa Mrozikiewicz, Bartosh Zimniak

Poniżej znajdują się zdjęcia realizacji wystawy. Pod nimi szczegółowy opis wystawy.

Wystawa Have a nice cry! 💧 jest działaniem, w którym zwyczajowe role kuratorki oraz artysty się przenikają. Proces jej powstawania miał swój początek w przyjaźni, wspólnym przeżywaniu psychoterapii, wzajemnej trosce i zrozumieniu terapeutycznych momentów psychicznego dołka. Ekspozycja stała się wizualnym manifestem, głoszącym istotność zdrowia psychicznego i relacji międzyludzkich.

Scenografia wystawy, stworzona przez duet artystyczno-kuratorski, to interaktywna przytulna, niebieska przestrzeń stylizowana na gabinet terapeutyczny. W przestrzeni Have a nice cry! znajdują się wygodne fotele, miłe w dotyku koce, poduszki i miękki dywanik, a przyjemna muzyka i zapach z dyfuzora angażują różne zmysły. W fotelach zakładając słuchawki, zapoznać się można ze słuchowiskiem przygotowanym przez Zimniaka pt. Smutna ballada o Złotej Rybce, krytycznie komentującym kondycję współczesnego społeczeństwa, kierującego się konsumpcjonistycznymi wartościami. Całość bajki prowadzona jest moralizatorskim językiem ezopowym, opowiadana dziecięcym głosem symbolicznie nawiązuje do postaci wewnętrznego dziecka, które czeka na dopuszczenie do głosu w każdym z nas.

Performatywny rysunek Fala przedstawia wyniki kwestionariuszy nastroju, wypełnianych przez Bartosza Zimniaka podczas wszystkich jego dotychczasowych spotkań terapeutycznych. Im więcej punktów uzyskasz w kwestionariuszu, tym gorsza jest Twoja kondycja psychiczna. Abstrakcyjny wykres, przypominający falę zbudowaną z niebieskiej liny żeglarskiej, na ścianie galerii jest intymnym zapisem pracy nad zdrowiem psychicznym i relacji z psychoterapeutką. Śladem przepracowywania przeróżnych emocji są także rysunki Ewy Mrozikiewicz. Ekspresja rysunkowa artystki jest całkowicie nie powstrzymywana przez kulturowe konwenanse i nieplanowana. Podczas tworzenia artystka wchodzi w stan flow, pozwalając dojść do głosu nieświadomości i wyłączając ego. Dzięki tej metodzie może później interpretować swoją sztukę w kontekście swojej terapii. Oba te artystyczne przedstawienia pokazują, że droga do równowagi psychicznej nie jest oczywista, a zdarzające się wylewy smutku, żalu i złości bywają życiodajne niczym wody Nilu.

Wieloznaczną pracą na wystawie jest instalacja Nadmierność Bartosza Zimniaka, stworzona z ponad 200, obsesyjnie gromadzonych przez lata charakterystycznych, niebieskich butelek białego wina Liebfraumilch. Pojęcie nadmierności odnosić się może do kompulsywnego zbieractwa, intensywnego spożywania alkoholu, ale też zbytniego przywiązywania się do obiektów w naszej psychce, czy odczuwania i okazywania swoich uczuć w sposób intensywny, nie tolerowany przez społeczeństwo. We wszystkich tych przypadkach praca ta może być opowieścią o szukaniu równowagi i doskonałych proporcji. Tytuł wystawy jest czymś więcej niż chwytliwym hasłem, podkreśla bowiem filozofię życiową twórców, w której płacz i okazywanie słabości są mile widziane. Zachęcamy zatem do zagłębienia się w te marginalizowane w naszej kulturze sukcesu, odczucia smutku i żalu, bez których nasza ludzka egzystencja jest niepełna i nieprawdziwa. Have a nice cry!